

ф) ключова роль публічних дійових осіб - особи, які належать до політико-адміністративної системи, а також приватні особи, наділені повноваженнями ухвалювати рішення (політичний істеблішмент);

г) існування формалізованих актів - публічна політика передбачає видання актів, покликаних орієнтувати поведінку груп чи окремих осіб, що являються суб'єктами публічної політики.

h) спонукальна (або примусова) природа рішень та дій - реалізація публічної політики через адміністративно-примусовий ресурс чи процедуру укладання договору між заінтересованими сторонами (публічними акторами та громадянським сектором суспільства).

Однією із складових ефективної публічної політики є політичний істеблішмент, ефективність якого у здійсненні публічної політики багато в чому визначається: високим рівнем компетентності, здатністю нести відповідальність за свої дії, навички користуватися сучасними методами та інструментарієм у реалізації політики та здійсненні державного управління та наявність орієнтації на європейські цінності та традиції, адже як сказав відомий британський публіцист Томас Карлейль: «будь-яка реформа, крім моральної, даремна».

Саме бачення майбутнього держави, вміння добирати інструментарій щодо його реалізації, ефективне використання ресурсів і прогнозування наслідків власної діяльності відрізняє зрілого державного діяча від амбіційного політика.

Резюмуючи, варто зазначити, що складна, неоднозначна ситуація в якій опинилася Україна може стати саме тим каталізатором, що дасть змогу реалізувати увесь спектр реформ, які протягом останніх років мали ситуативно-вибірковий та атрибутивний характер.

Список використаних джерел:

1. Приходько Б. С. Валовий зовнішній борг України за I квартал 2014 року зменшився на 4,7 млрд. дол. США [Електронний ресурс] // Національний банк України. – Режим доступу : http://www.bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=8297227&cat_id=55838 – назва з екрану.

2. Саух Ю. П. Проблеми та перспективи реформування системи державного управління в Україні [Електронний ресурс] // Політична партія «Молода Україна». – Режим доступу : <http://www.vidkryti-ochi.org.ua/search?updated-max=2014-09-17T10:44:00%2B03:00&max-results=1&start=2&by-date=false> – назва з екрану.

3. Телешун С. О. Суспільні виклики та ефективна публічна влад: українські реалії // Трибуна. - 2010. - №7-8. - С. 10

4. Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом [Електронний ресурс] // Урядовий портал. – Режим доступу : http://www.kmu.gov.ua/kmu/control/uk/publish/article?art_id=246581344&cat_id=223223535 – назва з екрану.

Співвідношення законодавчого процесу парламенту України та країн Європейського союзу (на прикладі республіки Польща)

Бушинський В.О., студент магістратури ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Букач В.В.*

Законодавчий процес – це процес прийняття закону, який розпочинається із ініційованої парламентом законодавчої ініціативи або

внесення законопроекту до парламенту, охоплює реалізацію законодавчої ініціативи у парламенті і завершується введенням в дію закону.

Законодавча процедура в Україні складається з низки послідовних процедур (стадій). Це вияв законодавчої ініціативи, обговорення законопроекту, прийняття закону, його підписання й оприлюднення (опублікування). Кожна з таких основних стадій, у свою чергу, поділяється на окремі етапи, стадії, серед яких розрізняють, зокрема, стосовно першої стадії: розробку проектів законів; внесення і відкликання законодавчих пропозицій, законопроектів, поправок; розгляд законодавчих пропозицій, законопроектів, поправок у комітетах, тимчасових спеціальних комісіях; прийняття законів; щодо другої і третьої стадій законодавчого процесу (розгляд законопроектів і прийняття законів) розрізняють розгляд законопроектів у трьох читаннях тощо. Заключна стадія законодавчого процесу включає процедуру підписання законів, опублікування і введення їх у дію тощо.

Законодавчу владу в Республіці Польща здійснюють Сейм і Сенат.

Законодавчий процес у Польщі також розпочинається із законодавчої ініціативи, яку обов'язково повинен розглянути Сейм. Правом законодавчої ініціативи володіють депутати, Сенат, Президент та Рада Міністрів, а також група не менш як 100 тис. громадян, які мають право обирати до Сейму.

Сенат здійснює право законодавчої ініціативи так: під час обговорення того чи іншого питання виникає необхідність і доцільність внесення законопроекту. Його можуть вносити комісія або не менш як десять сенаторів. Коли Сенат ухвалив рішення про необхідність прийняття закону, він повідомляє про це Маршала Сейму та Голову Ради Міністрів. Президія Сенату передає законопроект на розгляд комісії з ініціативи та законодавчих завбачень, яка залучає до розгляду законопроекту інші постійні комісії, і після обговорення комісія пропонує Сенату відповідну пропозицію. Якщо ця ініціатива схвалюється, Маршал Сенату повідомляє про неї Сенат, Маршала Сейму та Голову Ради Міністрів. Таким чином, законопроекти вносяться до Сейму не від сенаторів чи постійної комісії, а від усього Сенату.

Якщо стосовно проектів законів і постанов виникають сумніви щодо їх відповідності чинним нормам права, Президія Сейму може звернутися до законодавчої комісії для одержання від неї висновку. Якщо законодавча комісія зробила позитивний висновок, Маршал Сейму видає розпорядження про його розмноження і передачу друкованого тексту депутатам. Одночасно Маршал Сейму направляє проекти законів і постанов Президенту, Маршалу Сенату та Голові Ради Міністрів.

Розгляд проектів законів відбувається шляхом трьох читань, а постанов – двох.

Перше читання законопроекту (постанови) відбувається на сьомий день після одержання депутатами друкованого тексту, якщо Сейм не прийме іншого рішення. Читання включає обґрунтування проекту ініціатором внесення законопроекту, запитання депутатів і відповіді на них, дискусій щодо загальних принципів проекту. Завершується перше читання на засіданні Сейму передачею проекту до комісії, у тому числі й до законодавчої комісії, або тільки до останньої, якщо Сейм не відхилив

проект у цілому.

У ході другого читання подається до Сейму звіт комісії про проект, проводяться дискусії і вносяться поправки й пропозиції. Відбувається воно також на сьомий день після отримання депутатами звіту комісії. Право внесення поправок належить ініціаторові проекту, депутатам і Раді Міністрів. Внесені поправки передаються до комісії, яка їх розглядає, подає додатковий звіт до Сейму, який приймає або відхиляє їх.

Третє читання може відбутися негайно, якщо в другому проект не було направлено на повторний розгляд до комісії. Під час третього читання подається додатковий звіт комісії, якщо проект не був направлений на перерозгляд, доповідач подає поправки і доповнення, внесені під час другого читання. Спочатку голосуються поправки до окремих статей, а потім – проект у цілому в редакції, запропонованій комісією.

Закон, прийнятий Сеймом і Сенатом, передається Президенту на підпис.

Отже, порівнюючи законодавчі процеси України та Республіки Польщі можна зробити висновок, що дана діяльність в загальному досить подібна. Особливістю законодавчого процесу в Республіці Польща є наявність двопалатного парламенту. Слід узяти до уваги при розгляді питання впровадження в Україні двопалатного парламенту саме досвід Польщі. По-перше, запровадження Сенату посилить процес демократизації державної влади в Україні, сприятиме ширшому представництву територіальних інтересів на державному рівні. Проте запровадження в Україні Сенату на сучасному етапі може порушити існуючі, й до того ж досить нестабільні, механізми взаємодії органів державної влади. Також необхідно враховувати, що в Україні, на відміну від Польщі, друга палата традиційно не була елементом законодавчої влади, а отже, не має досвіду функціонування двопалатного парламенту.

Європейська модель конституційної юстиції

Воробей В.М., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор Камінська Н.В.

Модель конституційного судочинства в Україні сформована під впливом багатьох чинників історичного, теоретико-правового, державницького і політичного характеру. Саме їх вплив зумовив формування місця і ролі єдиного органу конституційної юрисдикції у механізмі державної влади, підхід до формування складу Конституційного Суду України, а також специфіку процедур відправлення конституційного судочинства.

Інститут конституційного судочинства в Україні у сучасному його вигляді був законодавчо закріплений порівняно недавно – у Конституції України та Законі України «Про Конституційний Суд України» [1-2]. Сам Основний Закон є джерелом розвитку конституційного правосуддя як інституту судового захисту конституційного ладу в державі, цінностей демократії.

У наукових дослідженнях конституційне судочинство пов'язують із законодавчо встановленим механізмом правового захисту конституції